

Z V O N

148 Main St. New Rochelle, N.Y. 10802.
P.O.Box 639 - Tel.: (914) 636-4225.

PASTORÁLNÍ KONSTITUCE O CÍRKVI V DNEŠNÍM SVĚTĚ

Obecné touhy lidského pokolení

Mezitím vzrůstá přesvědčení, že lidské pokolení nejenom může a musí stále více upevňovat svou nadvládu nad stvořenou přírodou, ale že je to jeho úkol ustavit politický, společenský a hospodářský řád, jenž by člověku stále lépe sloužil a pomáhal jednotlivcům i skupinám uplatňovat a rozvíjet vlastní důstojnost.

Proto mnozí důrazně požadují ona dobra, o nichž s živým vědomím soudí, že jich byli nespravedlností nebo nerovným rozdělením zbaveni. Rozvojové národy a ty, které nedávno dosáhly samostatnosti, chtějí se podílet na dobrodiních dnešní civilizace nejenom ve smyslu politickém, ale i hospodářském a chtějí se svobodně uplatnit ve světě svým podílem; zatím však zůstávají víc a více pozadu a velmi často vzrůstá jejich hospodářská závislost na jiných bohatších národech, kde pokrok probíhá rychleji. Národy trpící hladem volají k odpovědnosti národy bohatší. Ženy se dožadují právní i skutečné rovnoprávnosti s muži tam, kde ji dosud nedosáhly. Dělníci a rolníci si nechtějí vydělávat jen to, co je nutné pro obživu, ale chtějí prací rozvíjet své osobní schopnosti a účastnit se hospodářského, sociálního, politického i kulturního života. Nyní poprvé v historii lidstva jsou lidé všeobecně přesvědčeni, že dobrodiní kultury se skutečně může a musí dostat všem.

Za těmito požadavky se však kryjí hlubší a obecnější nároky: jednotlivci a skupiny touží po plném a svobodném životě, důstojném člověka, touží využít k vlastní službě všeho, co dnešní svět jim může tak hojně poskytnout. Národy se pak usilovněji snaží, aby dosáhly jakéhosi celosvětového společenství.

Za takového stavu věcí se dnešní svět jeví zároveň mocným i slabým, schpným nejlepšího i nejhoršího, neboť se mu otvírá cesta buď k svobodě nebo k otroctví, k pokroku nebo k úpadku, k bratrství nebo k nenávisti. Mimoto si člověk uvědomuje, že je jeho věcí, aby správně usměrňoval síly, které sám vyvolal a které ho mohou buď rozdrtit, anebo mu sloužit.

Proto si sám klade některé otázky.

Hlubší otázky člověka

Nesrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví s srdci člověka. V člověku samém je mnoho činitelů, kteří se mezi sebou střetávají. Zatímco na jedné straně - jelikož je bytost stvořená - zjišťuje, že je mnoha způsoby omezen, cítí na druhé straně, že ve svých touhách je neomezený a povoláný k vyššímu životu. Mezi mnoha věcmi, které ho lákají, je nucen neustále volit a některých se zříkat. Ano, sám slabý a hříšný, nezřídka dělá, co nechce, a co by chtěl dělat, nedělá. Proto sám v sobě trpí rozpolceností, z které také vzniká tolik a tak vážných rozbrojů ve společnosti. Mnoho lidí, jejichž život je nakažen praktickým materialismem, je odváděno od jasného postižení tohoto dramatického stavu, nebo přinejmenším bída, která na ně tíživě doléhá, jim brání, aby se nad tím nezamyslili. Mnozí se domnívají, že naleznou klid v rozmanitě podávaných výkladech skutečnosti. Někteří pak očekávají plné a pravé osvobození lidského pokolení od pouhého lidského přičinění a jsou přesvědčeni, že budoucí království člověka na zemi splní všechna přání lidského srdce. Nechybějí ani takoví, kteří z beznaděje nalézt smysl života, vychvalují opovážlivost těch, kteří považují lidskou existenci za prázdnou jakéhokoli smyslu a snaží se jí dát veškerý smysl jen vlastním rozumem. Tváří v tvář dnešnímu vývoji světa však neustále roste počet těch, kteří si kladou a s novou pronikavostí procitují nejjzákladnější otázky: Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti, které přes všechny dosažený pokrok trvají? Nač ona vítězství, tak draze dosažená? Cím může člověk přispět společnosti a co od ní může očekávat? Co přijde po tomto pozemském životě?

Církev věří, že Kristus, jenž pro všechny zemřel a vstal z mrtvých, může člověku svým Duchem poskytnout světlo a sílu, aby dovedl odpovědět na své nejvyšší povolání; věří, že lidem nebylo dáno pod nebem jiné jméno, v němž by došli spásy. Věří též, že klíč, střed a cíl celých dějin lidských je v jejím Pánu a učiteli. Církev kromě toho tvrdí, že za všemi změnami je mnoho věcí, které se nemění a které mají svůj poslední základ v Kristu, jenž je týž včera, dnes i na věky. Proto ve světle Krista, obrazu neviditelného Boha, prvorozeného všeho tvorstva, chce tento sněm ve snaze po objasnění tajemství člověka a po spolupráci na řešení hlavních otázek naší doby mluvit ke všem.

(pokračování)

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ SVĚCENÍ ... AT ČNÍHO DN...

* Jak zachováváme třetí přikázání?

Třetí přikázání zachováváme, když uctíváme Boha zvláštním způsobem v neděli a ve svátek a zdržujeme se tělesné práce, která není nutná.

* Proč přesunula církev den Páně ze soboty na neděli?

Církev, užívaje moci vázat a rozvazovat, jak ji Kristus dal římskému papeži, přesunula den Páně ze soboty - kdy Boha uctívali zvláštním způsobem Židé podle předpisu daného Mojžíšovi na hoře Sinaji - na neděli, na první den v týdnu; v neděli totiž Kristus vstal z mrtvých a v neděli Duch svatý sestoupil na apoštoly.

* Jak jsme povinni uctívat Boha v neděli a ve svátek?

Boží zákon nestanoví do podrobností, jak se máme chovat ve sváteční den. Církev nás však zavazuje, abychom byli v ten den přítomni mši svaté. Když se řídíme tímto církevním přikázáním, zachováváme také božský zákon stran bohoslužby v den Páně.

Kromě přítomnosti na mši svaté máme se zdržet sloužené práce.

* Jaká práce je zakázána v neděli?

V neděli je zakázána těžká práce rukou, práce, kterou konáme spíše tělem než myslí. Aby byla dovolená, musí být nutná; např. kvůli obecnému dobru musí v neděli vykonávat svou práci strážníci, zaměstnanci na drahách, lékárníci, lékaři a zaměstnanci v restauracích a některých obchodech. - Nutné jsou též práce v domácnosti: vaření a mytí nádobí.

Některé druhy práce se stávají nutné v případech nebezpečí nebo za mimořádných okolností. Mnohdy je možné se včas zeptat zpovědníka nebo kněze vůbec, zda tato práce je dovolena. Místní farář může dát dovolení v neděli pracovat.

* Jakého hříchu se dopouští ten, kdo v neděli bez potřeby pracuje?

Takový hřích je těžký nebo lehký podle toho, jak dlouho taková práce trvá. Mnohdy je to navíc i hřích proti lásce k bližnímu, že mu totiž dává pohoršení.

+ + +

*Boh je přístupný tomu, kto ho chce milovat,
je skrytý pre toho, kdo Ho chce iba pochopiť.*

(Carrel)

Šťastie je radosť, ktorú sme pripravili iným.

(Hermaut)

Ú M Y S L Y na M Š E S V .

1. Za zdraví, Boží ochranu a požehnaní paní Josefy Pavlicové k 80. Narodeninám

- Za zemř. Oldřicha Benáčka - manželka

2. Za zemřelého Dr. Ivo Ducháčka - manželé Stránští
 - Za zomrelých rodičov Máriu a Imricha Šurlákových - rod. Kovačikova
 - Za zomrelého Jána Gašparíka - jeho manželka a deti
3. Za zemř. manžela a rodinu Zářišovu z obou stran - paní Mary. Zářiš
4. Za zemřelou Boženu Večeřovu - rodina Krupkova
 - Za zemř. Dr. Bohumíra Bunžu - Dr. Vladimír Dostál s rodinou
5. Za zemřelého Franka Vaska - paní Tereзка Němečková
 - Za zemřelého Jana Valovčíka - paní Olga Valovčíková
6. Za zemřelou Annu Hricovu - paní Mary Kanyerová a manž. Škrkoňovi
 - Za zemř. manžela Dr. Josefa Sedlaříka - paní Růžena Sedlaříková
7. Za zemřelého John Petrek Sr. - manželé M. a J. Sudovi
 - Za zemřelého Jana Valovčíka - paní Olga Valovčíková
8. Za zemřelého Franka Vaska - paní Mary Horáková
 - Za zdraví, Boží ochranu a požehnaní pro paní Olgu Valovčíkovu
9. Za zemřelého Dr. Bohumíra Bunžu - Dr. Vladimír Dostál s rodinou
 - Za zemřelého Dr. Emanuela Böhma - jeho manželka s rodinou
10. Za zemř. Ing. Pavla Blaho a živou a zemř. rod. Blaho a Stratilovu - paní Drahomíra Blaho a deti s rodinami
11. Za zemřelého Aloise Jangla - paní Mary Horáková
 - Za zemřelého Oldřicha Benáčka - paní Ida Spísková se synem
12. Za zemřelého Dr. Bohumíra Bunžu - paní Mary Horáková
 - Za zemřelého Oldřicha Benáčka - rodina Krupkova
13. Za zemřelého Dr. Emanuela Böhma - jeho manželka s rodinou
 - Za zemřelého Oldřicha Benáčka - rodina pana Otakara Bláhy
14. Za zemřelou Rozálii Drlíkovu - manželé Příhodovi
 - Za zomrelého brata Jozefa Šurláka - rodina Kovačikova
15. Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
 - Za zemřelou Annu Hindrovu - její manžel a dcera
 - Za zemřelou Alžbētu Bergerovú - její manžel
16. Za zemřelou maminku Johannu Cipko - manž. M. a J. Otruba s rod.
 - Za zdraví, Boží ochranu a požehnaní pro paní Růženku Kankrlíkovu a pana Ládu Nováka - pí. Naďa Horáková a Kroužek milovníků hudby a poesie.
17. Za zomrelé rodiče Katerinu a Andreja Filipkovy - manželé Filovi
18. Za živou a zemř. rod. Suchánkovu z obou stran - p. Vláda Suchánek
 - Za zemřelého Oldřicha Benáčka - rodina Jelínkova
19. Za zemř. Josefa Pavlicu, manželku a deti - pí J. Pavlicová a manželé Smrčkovi

19. Za živou a zemřelou rodinu Novákovu - manželé Krátci
 - Za zemřelého manžela Dr. Josefa Sedlaříka - paní Ružena Sedlaříková
 - Za zemřelého Josefa Malíka - syn Josef s rodinou
 - Za zemřelého Josefa Frantu a jeho manželku Bertu - rodina Naňkova
20. Za zemřelého Vladimíra Pošustu - jeho manželka a děti s rodinami
21. Za zemřelou maminku Annu - paní Helena Stachová
22. Za zemřelou Jarmilu Svitavskou-Walzelovu - manželé Walzelovi
23. Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro rodinu Příhodovu
24. Za živou a zemř. rodinu Kovačikovu z obou stran - rod. Kovačikova
25. Ze zemřelého Rudolfa Příhodu - jeho bratr s rodinou
- 26 - Za zemřelou maminku Veroniku Příhodovu - rodina Příhodova
27. Za zemřelého tatínka Rudolfa Příhodu - rodina Příhodova
28. Za zesnulé Dr. Josefa Spačka s chotí - děti
29. - Velký pátek - není Mše svatá
30. Za naši Krajanskou rodinu
31. Za zemřelého Oldřicha Benáčka a jeho bratra Jaroslava s manželkou -
 - paní Anička Benáčková

+ + +

MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ

ZEMŘELI: Oldřich Benáček a Marie Provazníková
Zarmouceným pozostalým vyslovujeme upřímnou
soustrast a modlíme se: "Abys nám šťastné
shledání s našimi zesnulými dopřál, prosíme Tě,
vysl-š nás!"

*Jak jen možno
pokud tr-záleží na vás,
žijte v pokoji
+ se všemi lidmi. +*

KŘTEM SVATÝM do Církvě Boží byl přijat Robert John Hic.

"Abys v nás milost křtu svatého rozmnožil, prosíme Tě, vyslyš nás!"

Paní Josefa Pavlicová a Dr. Vilém Brzorád se dožívají OSMDESÁTKY.

Paní Alice Rappichová SEDMDESÁTKY.

Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vy-
prošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a
hojně požehnání.

*Kéž dobrotivý Pán Bůh odplatí pozemskými statky a hojnými milostmi
všem, kdo s radostnou obětavostí pracovali na Masopustní naši zábavě!
Zvláště děkujeme neúnavným kuchařkám a všem, kdo velkodušně přispěli
do Bufetu a do Tomboly!*

Jako jiná léta, i letos budou ČESKÉ OBŘADY SVATÉHO TÝDNE v dolním
kostele Panny Marie Karmelské v Astorii: Na ZELENÝ ČTVRTEK v 7:00 PM
na VELKÝ PÁTEK v 6:30 PM a na BÍLOU SOBOTU v 7:00 PM.

PODPORUJME NAŠE PODNIKY - NAŠE OBCHODNÍKY - NAŠE ŽIVNOSTNÍKY

Z R Á N A V E L K É H O P Á T K U

Zde otevření očí tvých tě nasytí,
až v nárek propuknou jak nad Ninivem Jonáš
dny tvoje nad tebou, až Cedron přejíti
opuštěn musíš už - co konat nedokonáš.

Pak vzpomeň, poutnice, že kdosi překročil
už Cedron před tebou, že kdosi kráčel dále,
než ty bys mohla dojít, než z tepla žil
je k zchladnutí, je k hrobu v chladné skále...

O každou noc, o každé velkonoce blíž,
v potocích vlasti omýváš své zkřehlé údy,
chtít nechítí až chtění vlastní naučíš,
strom zdrcený, rostoucí s Křížem z téže půdy.

(Jan Zahradníček: "STARÁ ZEMĚ")

+ + +

"CO TO PROSPĚJE ČLOVĚKU?" (Mt. 16, 26)

Květy se mi líbí, pokud jsou čerstvé. Než jak dlouho to trvá? Jakmile uschnou, vyhodí se. Podobně těší všechny pozemské věci: jenom pokud trvají. Jak krátký to okamžik! Rychle pomínou. Samotné jejich užívání budí znechucení.

Pokud žiješ v nadbytku nebo v rozkoších, myslí si, že je to pouhý sen. Jakmile ze spánku procitneš, nic nenalezneš ve svých rukou. A co je takový sen? Jak dlouho ti prospěje?

Jakýkoliv stupeň štěstí, po kterém můžeš zatoužit, přináší s sebou jen pomíjivější radosti. Jako z rakety, která se zářivě vznese do výše, zůstane za okamžik jen trochu dýmu. A za tím dýmem se honit? Jaký je z toho užitek?

Jen to prospívá, co věčně prospívá, co napomáhá k dosažení věčné blaženosti. Všechno, co jí překáží, škodí nejvíce.

(JISKRY SVATÉHO IGNÁCE)

+ + +

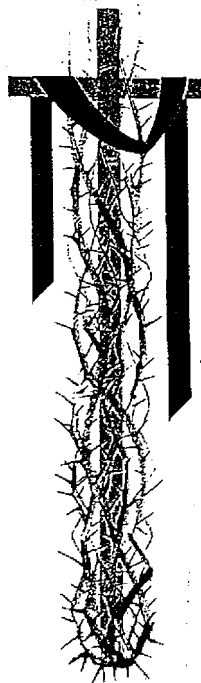
Pane, začíná sa nový deň, deň ako ktorýkoľvek iný.
A predsa sa znova teším, že svieti slnko, že kvitnú kvety.

Ďakujem ti, Pane, že si tak krásne zariadil tento svet!

Viem, že mnohým ľuďom to neprináša radosť.

Daj, aby som im dnes trochu z tej radosti priniesla ja!

(Kühne 7)

D O N B O S K O

Takýchto a podobných listov napísal Don Bosko za jedno popoludnie, skrytý niekde u svojho priateľa, celú hrbu. Písal len do súmraku. Keď sa začalo zotmieväť, nechal všetko tak, lebo lekári mu zakázali písať pri umeľom svetle. Poskladal teda svoje papiere, poďakoval sa domácim za prístrešie a ponáhlal sa domov. Cestou sa zastavil v chráme La Consolata. Tam slúžil voľakedy svoju druhú svätú omšu. Ta chodievala najradšej i jeho matka.

Tam slúžil po jej smrti za ňu prvú svätú omšu a oddal svoj ústav a chovancov pod materinskú ochranu Panny Márie. Tam hľadal pomoc a útechu jeho spovedník a otcovsky radca svätý Don Cafasso. Tam sa teda rád zastavil i teraz, čo len na pár minút. Utiahol sa do podzemnej kaplnky, pohrúžil sa na chvíľu do hľbokej, vrúcnej modlitby.

Stadiaľ sa ponáhlal domov, kde už čakali naňho druhí. Hodinku pred večerou venoval svojim saleziánom. Jedného poučil, druhého povzbudil, tretieho potešil. Do všetkých zaštepúval svojho ducha a ohňom svojej lásky zapáľoval i srdcia iných.

O ôsmej zvonili na večeru. V posledných rokoch svojho života sa Don Bosko k večeri nikdy neoneskoril. Pomodlil sa, požehnal jedlo. Zaujal medzi svojimi prvými, otcovské miesto a patrili svojej najužšej saleziánskej rodine. Čitateľ prečítal zo desať veršov zo svätého Písma a nejakú stať z voľaktorej knižky. Potom sa zhovárali. Ako viem, Don Bosko pracoval nadľudsky, ale sily svojich pracovníkov nikdy neprepínal. Boli to mladí ľudia. Potrebovali oddychu a mali si aj čo pohovoriť. Po celý deň boli zapriahnutí do roboty. Večera im bolatedy oddychom, kde zhodili zo seba všetky svoje denné starosti. Veď celý deň patrili Bohu a mládeži, teraz patrili chvíľku Don Boskovi a Don Bosko im. Díval sa na nich so svätou otcovskou láskou a hrdosťou. Rozveselili sa trochu a potešili. Co si mali povedať, povedali si.

Medzitým polhodinka preletela. Mladí odchádzali dozerať nad svojimi chovancami. Na ich miesto vtrhli do jedálne, ako sme to už spomínali, najmenší z Don Boskových chovancov. Nevideli svojho otca Don Boska od obeda. To bolo dlho, veľmi dlho. Teraz si to teda chceli vynahradiť. Večer im bolo pri ňom najlepšie. Dívali sa naňho a počúvali ho. Nemuseli sa báť a okúňať. Bolo to ako doma. Príjemné, teplé, rodinné ohnisko. A práve preto i nazabudnuteľné. No i to malo jednu veľkú chybu. Trvalo to krátko, iba chvíľku, ako všetky dobré veci na svete.

O deviatej zvonili na večerné modlitby. Všetko sa hrnulo do kostola. A kde sa len pred chvíľou na široko-ďaleko ozýval veselý, zdravý krik rozjarenej mládeže, tam teraz nastalo hrobové ticho. Miesto toho bolo počuť z kostola zbožný a oduševnený spev sedemsto mladých chovancov.

Don Bosko bol medzi nimi. Modlili sa spolu večerné modlitby a jeho čistý, mocný tenor viedol celú večernú pobožnosť. Po modlitbe vystúpil pred nich, otcovsky sa po nich poobzeral a potom im povedal niekoľko krátkych jadrných slov, takzvané večerné slovko.

O krádeži napríklad hovoril takto:

- Drahé dietky, každodenne večer svedomite odovzdávate všetky, i najmenšie veci, čo ste cez deň v dome našli. Som presvedčený, že nikto z vás si neprivlastňuje, čo nie je jeho. Keďže je však diabol zlomyseľný a mohol by vaše svedomie v tejto veci uspať, pripomínam vám dnes, že na svete nič tak nezneuctuje človeka ako krádež. Ak niekoho prichytia pri krádeži, darmo sa bude namáhať, aby na to svet zabudol. Z pamäti ľudí to už nikto viac nezmaže. Vždy im ostane v duši tá hrozná myšlienka:

- To je ten kmín.

Jeho kamaráti a známi prídu domov, do jeho rodiska a tam všade pripomínajú:

- To je zloděj. Ukradol to a to.

A medzi známymi potom ide z úst do úst:

- Počul si? - pust sa. Kradne. Je to obyčajný kmín.

A potom už nikto nechce mať s ním nič do činenia. Až sa mu vyhýba.

Ale to ešte nie je všetko. Najhoršia vec pri tom je predsa len trest Boží, lebo Boh hovorí:

- Kmíni neprídu do kráľovstva Božieho.

(Albert! - Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

* * *

Problém asi není v tom, že facka bolí. To by člověk sn sl. Spíš je o tom, že se ním zdá, že ta facka zůstává na tváři "jako přišitá" - a pak máme dojem, že s ní choíme po světě. Ale jeden slavný muž šel dokonce s křížem na ramenu, se znamením největší potupy, přes celý Jeruzalém...

Opravdu tu facku neunesu?

(Mk 5, 39)

J. V. Gládek: HOUSÁTKA

Zelená, zelená travička,
sešla studená rosička;
jarní slunko zlatou nití
všude na lókách kítí,
housátka se v trávě svítí
jako zlatá klubička.

